

ГАРМ ВИДАР БЛАТОТО

Превод от руски: Петя Косева, 1999

chitanka.info

Всичко свърши за минута. Само една трепереща ръка, протегната към слепия зъркел на небето, се задържа за миг като поздрав от паметник на безименния герой и така обозначи мястото, където доскоро клечеше Веселяка. Но блатото се уригна глухо, утробно и ръката бавно потъна в гадорията след всичко останало.

— Край — равнодушно рече Кривогледия. — Измайтапи се за последно...

— Радваш ли се, гнидо такава? — пак толкова равнодушно изсъска Шишко, опитвайки се незабележимо да провери колко здрава е купчината под задника му.

— Радвам се, разбира се — откровено призна Кривогледия. — Когато и ти поемеш към дъното, пак ще се радвам. А когато и всички останали започнете да пускате мехури, ще му ударя празнични песни и танци.

— Надяваш се да ни надживееш, тъй ли? — спокойно попита Отшелника, опънат по гръб и безгрижно вперил очи в сивото небе — там, накъдето току-що в предсмъртно откровение сочеше ръката на потъващия Веселяк.

Небето беше печално тъпо и безсмислено като погледа на уморен идиот.

— Ами че как! — радостно се отзова Кривогледия и също се изпъна по гръб, с юмруци под главата. — Иначе не си заслужава да се живее.

— То това живот ли е — изкоментира спокойно Мърморко от своята мъничка купчина, която едва се показваше над водата.

„На Мърморко му остава малко — с половин съчувствие си помисли Шишко и огледа със задоволство купчината си, на която можеха да се разположат поне още двама дебелака като него. — Да-аа, няма да го бъде дълго нашия Мърморко, бас държа!“

— И защо, молим, според теб това да не е живот? — реши да поспори Кривогледия.

„Защо сега се заяжда?! — поклати глава Шишко. — Не вижда ли, че на момчето я му остават два часа живот, я не...“

— Да се живее е изкуство! — философски отбеляза Отшелника. — И като всяко изкуство се оценява само субективно.

— Да бе! — извиси писклив глас Пъпката, който бе проспал гибелта на Веселяка и сега се опитваше да навакса пропуснатото. —

Животът е сложно нещо. Понякога, както си живееш спокойно, по царски, и изведнъж — бац! А понякога обратно...

— Как така обратно?! — не разбра Кривогледия.

— Ами ей на така — прозя се Пъпката. — Както не живееш, не живееш, и докато се огледаш — блатото спечелило!

— Случва се — спокойно потвърди Отшелника. — Тук доскоро имаше един такъв, казваха го Отракания... Вие не го заварихте... Той все така се въртеше насам-натам, все си подреждаше купчината, все разправяше какъв живот ще започне... И изведнъж хлоп — и в блатото! Подхлъзна се, докато оправяше северния край. Сега на неговата купчина живее Дългуча.

— Е па на, живея си! — нервно изхърка Дългуча. — И какво от това? Да не искате и аз да се подхлъзна като Отракания?! На, няма да го дочакате!

— Какво така всички се разпалихте — миролюбиво каза Шишко. — Живееш — не живееш, потънал — не потънал, субективно — обективно... Всички някой ден ще кажем „бълбук“. Важното е докато не кажем „бълбук“, да не си хабим нервите. Има ли къде да спим? Има. Има ли кльопачка? Има. Ето това е обективно. А всичко останало е... блато.

— Пък аз ще се махна, каквото ще да става! — отсече Мърморко.

„И къде на майната си ще идеш? — помисли си Шишко и дори сам се засрами от подтекста на тази своя мисъл. — От блатото още никой никъде не си е тръгвал...“

— Като че ли пък някой те задържа! — изсъска Кривогледия.

— Но и никой не го гони — равнодушно допълни Отшелника.

„Но и никой нищо няма да изгуби, ако се махне“ — помисли си Шишко и пак се засрами от себе си.

— Каквото ще да става, ще се махна! — почти изкрещя Мърморко. — Не може така... цял живот върху купчинка...

— Може, може — рече Отшелника и се прозя.

— Трябва! — допълни Кривогледия и се изсекна яростно.

— По-добре така, отколкото до уши в блатото — доразви мисълта Пъпката, почесвайки се.

Шишко си помисли, че... Но съвсем се засрами от тази своя мисъл, затова реши да прогони всичките си мисли надалеч.

— Каквото щете си казвайте, но аз ще се махна! — тъжно заключи Мърморко и им обърна гръб.

Купчината под краката му бе станала съвсем малка.

Шишко се обърна, за да не гледа тази тъжна картина, и се опита да дремне.

Когато се събуди, върху купчинката на Мърморко нямаше никой.

Така и не разбра: дали Мърморко най-послед наистина си е тръгнал, или, което е по-вероятно, просто е блъбукнал.

Абе, от блатото няма къде да се махнеш!

Повече никой не отвори дума за Мърморко.

И Шишко скоро го забрави.

Само веднъж му се стори, че чува тихия му тъжен глас. Случи се точно в деня, когато Пъпката се подхлъзна и блъбукна и на купчината му се премести Дългуча.

Но после и Дългуча блъбукна.

И Кривогледия, който толкова се надяваше да надживее всички, и той блъбукна.

А когато дойде редът на Отшелника, той под секрет призна на Дебеланко, че Мърморко бил идвал. И бил казал, че само на два дни път оттук блатото свършва и там уж било имало твърда земя... Но Отшелника не му повярвал. И за да не може Мърморко с тъпанарските си приказки да размътва мозъците им, той — Отшелника — на сутринта го блъбукнал.

И съвсем правилно!

Около нас е блато! Само блато и блато!

И НА ТОЯ СВЯТ НЯМА НИЩО ДРУГО!

Дяволите да го вземат тоя Мърморко! Винаги си е бил гнида!

Мърмори ли, мърмори. Пък и мисли!

Да, ама купчината стана съвсем мъничка. Докато се огледаш — и си блъбукнал.

Нима онзи глупак беше прав?!

И какво — изобщо не съм живял?!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.